

have sin Forsørgelse der, hvor han har lagt sit Arbejde. Hvis han er kommet herind som ganske ung Mand og har lagt sit Arbejde her i Danmark, er det en stærk Grund til at gøre ham til indfødt, hvis ikke andre særlige Grunde taler derimod. Hvis den paagældende derimod først er kommet herind paa et sent Stadium af sit Liv, ja maaske endog paa en Tid, hvor hans Arbejdsevne var taget betydeligt af, er der ikke samme Grund til at optage ham i de danske Statsborgeres Kreds, saa har han paa ingen Maade ydet den danske Stat noget, som svarer til, hvad der er ydet af den Mand, som er kommet herind i sin første Ungdom. Det forekommer mig altsaa, at det er et Moment, man burde tage i Betragtning.

Men dernæst kan der være Omstændigheder, som gør, at selv den, der har været her i lang Tid, ikke er nogen ønskelig Tilvækst til det danske Statsborgersamfund, til de danske indfødtes Kreds. Allerede under anden Behandling blev stærkt fremhævet Spørgsmaalet om den paagældendes Evne til at forsørge sig selv. Jeg ser det altsaa ikke blot som et Spørgsmaal om en Udgift for Statskassen, men som et Moment ved Bedømmelsen af den paagældendes personlige Kvalifikationer. Der er ikke nogen Tvivl om, at Samfundet i Almindelighed stiller og maa stille det Krav til sine Borgere, at de skal sørge for sig selv, og den, der er i Stand dertil, er derfor gennemgaaende et mere værdifuldt Medlem af Statsborgersamfundet end den, som ikke er i Stand dertil. I andre Lande lægger man ogsaa megen Vægt paa denne Side af Sagen. Af de Udvalgte tilgaaede Oplysninger ses det, at man i Norge kræver en, som det hedder, „nok saa“ streng Garanti for, at den paagældende vil være i Stand til at forsørge sig selv. I Sverige stiller man sig i alt Fald saaledes, at hvis den vedkommende er i Skatterestance, giver man ham ikke Indfødsret. Og jeg tror, at noget lignende er Tilfældet i alle andre europæiske Lande. Her i Landet er der slet ikke Tale om at opstille positive Garantier, man er endogsaa tilbøjelig til at se bort fra den Omstændighed, at den paagældende allerede har vist sig ikke at kunne sørge for sig selv, at han allerede har modtaget Understøttelse af det offentlige. Det forekommer mig at være betænkeligt i alt Fald i det Omfang, hvori det har fundet Sted. Det blev paavist af den ærede Ordfører ved anden Behandling, at Procenten af de nye Statsborgere,

vi faar ved Naturalisation, som har nydt Understøttelse af det offentlige, er endogsaa betydeligt større end Procenten af de almindelige Statsborgere, der nyder Understøttelse af det offentlige. Det forekommer mig betænkeligt. Og jeg maa tilstaa, at herved har jeg ikke blot i Tanken den Understøttelse, som ydes af det offentlige som almindelig Fattighjælp, men ogsaa den, som ydes uden Fattighjælps Virkninger. Det kan være rigtigt og naturligt, at Samfundet viser Humanitet overfor sine egne Borgere, dem, der allerede er Statsborgere; det er naturligt, at naar de kommer i Trang under Omstændigheder, hvor man ikke kan lægge nogen Skyld paa dem, at man saa hjælper dem paa en human Maade og saaledes, at de ikke mister deres borgerlige Rettigheder. Men der er virkelig et meget langt Spring derfra og til det, at fremmede skulde betragtes som en lige saa heldig Tilvækst til Statssamfundet, naar de ikke kan forsørge sig selv, selv om det altsaa er de sociale Love, der skulde virke, som naar de kan klare sig selv. Det er naturligt, at man hjælper den indfødte, som er blevet syg, paa en human Maade, men der kan ikke være Tvivl om, at den, der funderer sin Økonomi ved selv at lægge lidt Sparepenge til Side, saa at han ikke bukker under straks, naar han er blevet syg, selv naar der er Tale om et kortvarigt Sygeleje, er et mere værdifuldt Medlem af Statssamfundet end den, som intet lægger til Side og derfor hjemfalder til det offentlige Understøttelse, saa snart der kommer et blot kortvarigt Sygeleje. Jeg tror derfor, at man ogsaa burde tage i Betragtning, om den paagældende var i Stand til at forsørge sig selv, naar der kom noget paa: Sygdom eller lignende; og hvis den paagældende har modtaget Sygehjælp, er det et Moment, der bør tages i Betragtning ved Bedømmelsen af, om den paagældende bør have Indfødsret, saaledes at det kunde være egnet til at vække Betænkelighed.

Dernæst vil det ogsaa ses af, hvad der er fremkommet under Forhandlingen, at vi paa Lovforslaget har optaget ikke saa ganske faa Personer, der har været straffede. Det forekommer mig, at dette ogsaa kunde mane til større Varsomhed. Det forekommer mig, at selv om den paagældende har faaet Æresoprejsning, er det ikke dermed sagt, at man skal optage ham blandt de indfødte. Det er naturligt, at Staten overfor sine egne vildfarende Borgere stiller sig human, naar det kan antages